

13 Οκτωβρίου 2019

Επιστολή ορθόδοξου χριστιανού προς τους αδελφούς μας Ινδιάνους (μέρος 1ο)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Νικόλαος \(Βελιμίροβιτς\) Επίσκοπος Αχρίδος](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Γενικά Θέματα](#)

Στις 16 Σεπτεμβρίου 2009, είδα στην τηλεόραση ένα ντοκιμανταίρ, που παρουσίαζε τη ζωή μιας από τις αυτόχθονες φυλές, που ζουν στην περιοχή του Αμαζόνιου. Για τις φυλές αυτές στην Ελλάδα ξέρουμε πολύ λίγα: ότι είναι αρχαίες, ότι οι πρόγονοί τους ήταν σοφοί και γενναίοι πολεμιστές, με καλά οργανωμένα κράτη και σπουδαίους πολιτισμούς, και ότι από το 15ο αιώνα διάφοροι λευκοί πολέμαρχοι οδήγησαν σιδηρόφρακτους πολεμιστές που ήρθαν από τη θάλασσα και έσφαξαν τους ανθρώπους των φυλών αυτών, λεηλάτησαν τους θησαυρούς τους, κατέστρεψαν τις πόλεις και τα χωριά τους και άρπαξαν τη γη τους. Σ' αυτή τη γη, την αρπαγμένη από τους Ινδιάνους, βρίσκονται τώρα όλα τα κράτη της ηπείρου που ονομάζεται Αμερική, Βόρεια, Κεντρική και Νότια.

Εμείς οι Έλληνες έχουμε περάσει περίπου τα ίδια. Κι εμείς είχαμε προγόνους σοφούς και γενναίους πολεμιστές, με καλά οργανωμένα κράτη και σπουδαίους πολιτισμούς, και από το 13ο αιώνα διάφοροι λευκοί πολέμαρχοι οδήγησαν σιδηρόφρακτους πολεμιστές που ήρθαν από τη στεριά και τη θάλασσα και έσφαξαν τους ανθρώπους μας, λεηλάτησαν τους θησαυρούς μας, κατέστρεψαν τις πόλεις και τα χωριά μας και άρπαξαν τη γη μας. Οι πολέμαρχοι αυτοί είχαν ακριβώς τις ίδιες σημαίες με εκείνους που κατέστρεψαν τη ζωή των αδελφών μας, των

ιθαγενών της Αμερικής.

Από το 15ο αιώνα ό,τι είχε απομείνει από τη γη μας το άρπαξαν άλλοι βάρβαροι πολεμιστές, που ήρθαν από την ανατολή και που δεν τους γνώρισαν οι Ινδιάνοι αδελφοί μας. Και κράτησαν τη γη μας, παρόλο που επαναστατούσαμε συνεχώς εναντίον τους, μέχρι που, από το 1830, κομμάτι κομμάτι, απελευθερώθηκε ένα μεγάλο μέρος της. Αλλά και πάλι ήμασταν αδύναμοι και σπαραγμένοι από εμφύλιους πολέμους ανάμεσα σε δικούς μας πολέμαρχους (γενναίους αλλά όχι σοφούς - ευτυχώς υπήρχαν και αρκετοί σοφοί), κι έτσι, αντί να γίνουμε αληθινά ελεύθεροι και δυνατοί, πέσαμε στα χέρια των προηγούμενων κυρίαρχων, που μας έθεσαν κάτω από την εξουσία τους, όχι πια με τα όπλα, αλλά με την πονηριά που ονομάζεται πολιτική και διπλωματία.

Ακόμη και σήμερα αγωνιζόμαστε για να απελευθερωθούμε και να ξαναβρούμε τη σοφία και τη γενναιότητα των προγόνων μας.

Νομίζω λοιπόν, αδελφοί μου Ινδιάνοι, ότι μπορώ να καταλάβω τα βάσανά σας και να γράψω δυο λόγια προς εσάς. Κατά κάποιο τρόπο, είμαι ένας από σας.

Στο ντοκιμανταίρ που ανέφερα πριν, είδα κάτι που πλήγωσε βαθιά την καρδιά μου: κάποιοι Ινδιάνοι στάθηκαν στην ακτή του ωκεανού, εκεί όπου οι λευκοί εισβολείς είχαν βγει από τη θάλασσα και είχαν στήσει ένα γιγάντιο σταυρό πριν αρχίσουν το έργο του αφανισμού των Ινδιάνων. Οι σημερινοί Ινδιάνοι είπαν στους ανθρώπους που γύριζαν το ντοκιμανταίρ: «Απ' αυτό το σημείο οι λευκοί άρχισαν να αρπάζουν τη γη μας. Ο σταυρός είναι το πνεύμα της καταστροφής, το πνεύμα της εξολόθρευσης. Αυτό έχουμε μάθει».

Επειδή λοιπόν κι εγώ έχω κρεμάσει ένα σταυρό στο στήθος μου, ως φυλαχτό, και οι ναοί μου είναι γεμάτοι σταυρούς (και είναι πολύ πιο αρχαίοι από τους λευκούς που κατέστρεψαν και τους Ινδιάνους και το δικό μου λαό), θα ήθελα να πω στους αδελφούς μου Ινδιάνους δυο πράγματα: α) τι συμβολίζει στην πραγματικότητα ο σταυρός και β) ποιοι είναι εκείνοι οι λευκοί άνθρωποι που έστησαν το σταυρό στην ακτή του ωκεανού και έκαναν τους Ινδιάνους να τον μισήσουν. Σας παρακαλώ να με ακούσετε.

Ξέρω πως σήμερα οι περισσότεροι Ινδιάνοι έχουν πτυχίο πανεπιστημίου και δε χρειάζεται να τους μιλήσω απλά, όπως θα μιλούσα σε ανθρώπους που ζουν μέσα στη ζούγκλα. Εγώ όμως θα προσπαθήσω να μιλήσω απλά, ώστε να καταλάβουν τα λόγια μου και οι άνθρωποι που έχουν σπουδάσει στο πανεπιστήμιο και εκείνοι που ζουν μέσα στη ζούγκλα. Παρακαλώ τους αδελφούς μου Ινδιάνους που ζουν στις πόλεις και χρησιμοποιούν τη σύγχρονη τεχνολογία, να μεταφέρουν το πνεύμα των

λόγων μου στους αδελφούς τους (και δικούς μου αδελφούς) που ζουν στη ζούγκλα και που διατηρούν ακόμη ανόθευτα την αρχαία σοφία και τον τρόπο ζωής των προγόνων τους.

A. Ο σταυρός και εμείς

Πριν από τη Γη, τα βουνά, τα ποτάμια, τη θάλασσα, τα δέντρα, τα ζώα, τα πουλιά, τον άνθρωπο, υπάρχουν τα πνεύματα. Τα πνεύματα είναι καλά και κακά, φωτεινά και σκοτεινά, πνεύματα που αγαπούν τους ανθρώπους και άλλα πνεύματα, που τους μισούν και προσπαθούν να τους κάνουν κακό. Πολλά από αυτά τα κακά πνεύματα μερικές φορές εμφανίζονται σαν καλά και κάνουν λίγο καλό, για να ξεγελάσουν τους ανθρώπους και να τους κάνουν αργότερα πολύ μεγαλύτερο κακό ή να τους κάνουν σκλάβους τους για πάντα.

Πριν ακόμη και από τα πνεύματα, υπάρχει ένα άλλο Πνεύμα, που δημιούργησε τα πάντα. Αυτό το Μεγάλο Πνεύμα δημιούργησε και τη Γη και όλα όσα υπάρχουν σ' αυτήν, τα βουνά, τα ποτάμια, τη θάλασσα, τα δέντρα, τα ζώα, τα πουλιά, τον άνθρωπο, αλλά Αυτό το Μεγάλο Πνεύμα δημιούργησε και τα πνεύματα. Όλα τα πνεύματα, και τα καλά και τα κακά.

Το Μεγάλο Πνεύμα είναι καλό και φωτεινό και όλα τα πλάσματα τα δημιούργησε από τη μεγάλη Του αγάπη. Και τα δημιούργησε καλά. Ακόμη και τα κακά πνεύματα, στην αρχή, όταν δημιουργήθηκαν, ήταν καλά. Όπως και οι πρώτοι άνθρωποι, όταν δημιουργήθηκαν, ήταν καλοί, και κάθε άνθρωπος που γεννιέται είναι καλός. Επειδή όμως οι άνθρωποι είναι ελεύθεροι, μπορούν να διαλέξουν αν θα είναι καλοί ή κακοί. Το ίδιο και τα πνεύματα, μπορούν να διαλέξουν αν θα είναι καλά ή κακά. Πριν ακόμη λοιπόν δημιουργηθούν οι άνθρωποι, κάποια πνεύματα διάλεξαν να είναι κακά και το Μεγάλο Πνεύμα, επειδή είναι γεμάτο αγάπη, δεν τα εξολόθρευσε αλλά τους επέτρεψε να ζουν, έστω κι αν εκείνα έπαψαν να Το αγαπούν.

Τα κακά πνεύματα όμως ξεγέλασαν τους πρώτους ανθρώπους και τους έπεισαν να πάψουν να αγαπούν το Μεγάλο Πνεύμα. Από τότε οι άνθρωποι έφυγαν μακριά από το Μεγάλο Πνεύμα, αρνήθηκαν την προστασία Του και ξέχασαν ακόμη κι ότι υπάρχει. Μόνο αμυδρά θυμούνταν την ύπαρξή Του στα παραμύθια και τα τραγούδια των λαών τους, αλλά δεν θυμούνταν γι' Αυτό τίποτε ξεκάθαρο. Έτσι έγιναν κακοί, άρχισαν να πολεμούν μεταξύ τους, άρχισαν και να λατρεύουν πονηρά πνεύματα. Αλλά το ίδιο το Μεγάλο Πνεύμα ποτέ δεν τους ξέχασε, ούτε τους μίσησε, και περίμενε πάντα τον κατάλληλο καιρό για να τους βοηθήσει.

Το Μεγάλο Πνεύμα δεν είναι μόνο Του. Έχει μια συντροφιά από άλλα δύο Μεγάλα Πνεύματα, εξίσου Μεγάλα, αγαθά και ισχυρά με Αυτό. Αυτά τα Τρία Μεγάλα

Πνεύματα είναι συγγενείς μεταξύ Τους: το Ένα Μεγάλο Πνεύμα έκανε τα άλλα δύο να υπάρχουν, όχι όμως «δημιουργώντας Τα», αλλά «βγάζοντάς Τα από μέσα Του» (για να χρησιμοποιήσω μια ανθρώπινη εικόνα, παρόλο που δεν ταιριάζει τόσο σε πνεύματα, όσο σε ανθρώπους). Αυτό το έκανε από τη μεγάλη Του αγάπη και τα δύο άλλα Μεγάλα Πνεύματα αγαπούν τόσο πολύ το Πρώτο Μεγάλο Πνεύμα, Αυτό που Τους έδωσε ύπαρξη, ώστε δε μιλάμε για τρία Μεγάλα Πνεύματα (κι ας είναι Τρία) αλλά για Ένα, που είναι η συντροφιά των Τριών. Στη Γη δεν υπάρχουν πλάσματα ενωμένα με τόσο μεγάλη αγάπη, γι' αυτό δεν μπορούμε να καταλάβουμε πώς γίνεται τα Τρία Μεγάλα Πνεύματα να είναι τόσο πολύ ενωμένα, ώστε να είναι Ένα και συγχρόνως και Τρία, αλλά μπορούμε να καταλάβουμε λίγο τι σημαίνει αυτό, αν σκεφτούμε ότι η αγάπη ενώνει με μεγάλη δύναμη εκείνους που αγαπούν.

Ενώ τα Τρία Μεγάλα Πνεύματα ήταν ήδη ενωμένα, μετά, και τα Τρία μαζί, σαν Ένα, δημιούργησαν τη Γη και όλα όσα υπάρχουν σ' αυτήν, τα βουνά, τα ποτάμια, τη θάλασσα, τα δέντρα, τα ζώα, τα πουλιά, τον άνθρωπο και τα πνεύματα και ό,τι άλλο ήθελαν να δημιουργήσουν. Τα δημιούργησαν, όπως είπαμε, από τη μεγάλη Τους αγάπη, για να μεταδώσουν αυτή την αγάπη σε άλλα πλάσματα. Και όχι μόνο την αγάπη, αλλά και την αγαθή ενέργειά Τους, που φέρνει τα πλάσματα (όταν τη θέλουν) σε πραγματική σχέση με το Μεγάλο Πνεύμα, που είναι συγχρόνως μια συντροφιά από Τρία Μεγάλα Πνεύματα.

Οι Έλληνες αυτό το Μεγάλο Πνεύμα Το ονομάζουμε «Θεό» και «Αγία Τριάδα», ενώ όσοι μιλούν αγγλικά το ονομάζουν «God» και «Holy Trinity». Και κάθε λαός Το ονομάζει στη δική του γλώσσα και ξέρει γι' Αυτό άλλοτε λιγότερα και άλλοτε περισσότερα.

Περνούσαν λοιπόν οι αιώνες και το καλό και σοφό Μεγάλο Πνεύμα περίμενε πάντα τον κατάλληλο καιρό για να βοηθήσει τους ανθρώπους να ξεφύγουν από τα πονηρά πνεύματα και να γυρίσουν (όσοι ήθελαν) στη σχέση που είχαν με το Μεγάλο Πνεύμα στην αρχή. Για το λόγο αυτό, έκανε κάτι απίστευτο, κάτι που μόνο κάποιος με τρομερά μεγάλη αγάπη θα μπορούσε ποτέ να κάνει: το Ένα από τα Τρία Μεγάλα Πνεύματα έγινε άνθρωπος. Πήρε ανθρώπινο σώμα και ψυχή, έγινε μωρό και μπήκε στη μήτρα μιας πάρα πολύ καλής κοπέλας, της πιο καλής που είχε γεννηθεί ποτέ πάνω στη Γη. Γεννήθηκε από την κοπέλα αυτή, θήλασε σαν μωρό, μεγάλωσε και, όταν έγινε άντρας, άρχισε να μιλάει για το Μεγάλο Πνεύμα που Του είχε δώσει ύπαρξη από την αρχή, το οποίο αποκαλούσε «Πατέρα Του». Και, επειδή μας αγαπούσε πάρα πολύ και ταύτιζε τον εαυτό Του με μας, αποκαλούσε το Μεγάλο Πνεύμα «Πατέρα όλων μας».

Μίλησε στους ανθρώπους για την αλήθεια, τη δικαιοσύνη και την αγάπη και τους ζήτησε να συγχωρούν τους εχθρούς τους και να είναι ταπεινοί. Τους ζήτησε να

αγαπούν όλους τους ανθρώπους, καλούς και κακούς (άλλωστε κανείς δεν είναι τελείως καλός, ώστε να έχει το δικαίωμα να περιφρονεί τους κακούς), να μην ενδιαφέρονται για τα πλούτη και τη δόξα, αλλά να καθαρίσουν την καρδιά τους από το μίσος και τον εγωισμό και να Τον ακολουθήσουν. Επίσης γιάτρευε αρρώστους, τυφλούς, παράλυτους, και έδιωχνε τα κακά πνεύματα με τη μεγάλη δύναμή Του, που τη μετέδωσε και στους μαθητές Του, ώστε να μπορούν κι εκείνοι, λέγοντας το όνομά Του, να κάνουν τέτοια θαυμαστά καλά έργα. Όμως οι κακοί άνθρωποι που εξουσίαζαν εκείνο τον τόπο έπιασαν τον καλό αυτό Διδάσκαλο (χωρίς να πιστεύουν βέβαια ότι είναι το Μεγάλο Πνεύμα, που έγινε άνθρωπος), Τον βασάνισαν και Τον σκότωσαν, καρφώνοντάς Τον με καρφιά στα χέρια και τα πόδια σ' ένα ξύλινο σταυρό! Όταν ξεψύχησε, οι μαθητές Του πήραν το σώμα Του και το έθαψαν τοποθετώντας το σε μια σπηλιά, και μετά κρύφτηκαν λυπημένοι και φοβισμένοι.

Τρεις μέρες μετά όμως ο καλός Δάσκαλος αναστήθηκε από τους νεκρούς και εμφανίστηκε στους μαθητές Του. Τους εξήγησε ξανά ποιος ήταν και τι είχε έρθει να κάνει στη Γη και τους έδωσε εντολή να ταξιδέψουν σ' όλη τη Γη και να μιλήσουν γι' Αυτόν σε όλους τους λαούς της Γης, γιατί όλοι οι άνθρωποι είναι παιδιά του Μεγάλου Πατέρα, που δημιούργησε τα πάντα. Έπειτα, αφού τους συναντούσε για σαράντα μέρες, έφυγε ανεβαίνοντας στον ουρανό.

Δέκα μέρες μετά κατέβηκε το Τρίτο από τα Μεγάλα Πνεύματα παίρνοντας τη μορφή φλόγας. Μπήκε μέσα στους μαθητές του μεγάλου Δασκάλου και τους έδωσε σοφία, για να καταλάβουν τι είναι τα Τρία Μεγάλα Πνεύματα (που είναι Ένας Θεός), και θάρρος, για να μιλήσουν γι' Αυτά στους ανθρώπους, χωρίς να φοβούνται τη βία που θα έστελναν εναντίον τους τα κακά πνεύματα.

Από τότε οι μαθητές έγιναν οι ίδιοι δάσκαλοι και μίλησαν για όλα αυτά σε όσο περισσότερους ανθρώπους μπόρεσαν μέχρι που κάποιοι κακοί άνθρωποι, δεμένοι στην εξουσία των κακών πνευμάτων, έναν έναν τους έπιασαν και τους σκότωσαν σε διάφορα μέρη της Γης. Όσοι άνθρωποι έδειξαν εμπιστοσύνη στα λόγια τους (που ήταν τα λόγια του μεγάλου Δασκάλου), έγιναν μαθητές τους και έμαθαν τον τρόπο να ενώνονται με το Μεγάλο Πνεύμα μέσω της ταπείνωσης και της αγάπης. Χιλιάδες τέτοιοι άνθρωποι υπήρξαν σε πάρα πολλούς λαούς, λευκοί, μαύροι και κίτρινοι. Χιλιάδες τέτοιοι άνθρωποι υπάρχουν και σήμερα.

Έτσι ο σταυρός, που πάνω του καρφώθηκε το σώμα του μεγάλου Δασκάλου, έγινε ιερός και απόκτησε τη δύναμη να διώχνει τα κακά πνεύματα. Γι' αυτό οι μαθητές του Δασκάλου και οι μαθητές των μαθητών Του, μέχρι σήμερα (δηλαδή εμείς), έχουμε το σταυρό για σύμβολο της αγάπης που πρέπει να έχουμε για τους άλλους (δηλαδή να τους προσφέρουμε αγάπη και κάθε δυνατή βοήθεια και να

προσευχόμαστε γι' αυτούς στο Μεγάλο Πνεύμα) και για φυλαχτό: τον χρησιμοποιούμε ως όπλο ενάντια στα κακά πνεύματα. Έχουν καταγραφεί εκατοντάδες περιπτώσεις, όπου άνθρωποι προστάτευσαν τον εαυτό τους ή θεράπευσαν άλλους από την επιρροή των κακών πνευμάτων χρησιμοποιώντας μικρά ομοιώματα του σταυρού, στον οποίο σταυρώθηκε ο μεγάλος Δάσκαλος.

Αυτό το Μεγάλο Πνεύμα, που έγινε άνθρωπος και δίδαξε την αγάπη και σταυρώθηκε και αναστήθηκε, είχε και ένα ανθρώπινο όνομα: ονομαζόταν «Ιησούς», που σημαίνει στη γλώσσα του λαού, στον οποίο γεννήθηκε, «ο Θεός σώζει». Και, επειδή (αν και ήταν αληθινός άνθρωπος) είχε μέσα Του ολόκληρη τη δύναμη του Μεγάλου Πνεύματος, τον ονομάζουμε «Χριστό» (=αλειμμένο με ιερό λάδι, όπως άλειφαν τους βασιλιάδες). Είναι ο Ιησούς Χριστός και οι άνθρωποι που αποδέχτηκαν τη διδασκαλία Του και τη διδασκαλία των μαθητών Του ονομάστηκαν «χριστιανοί».

Ό,τι κι αν νομίζετε για το Χριστό, ό,τι κι αν σας έχουν πει ή έχετε πιστέψει εξαιτίας των βασάνων και των τραγωδιών του λαού σας, στην πραγματικότητα ο Ιησούς Χριστός ήταν Εκείνος που δίδαξε την αγάπη και σταυρώθηκε και αναστήθηκε, για να ενώσει ξανά τους ανθρώπους με το Μεγάλο Πνεύμα, το Δημιουργό μας.

Ο σταυρός λοιπόν για μας, που ακολουθούμε ειλικρινά τη διδασκαλία του μεγάλου Δασκάλου (ή μάλλον προσπαθούμε να την ακολουθήσουμε, γιατί λίγοι προσπαθούν τόσο, ώστε να αγαπήσουν τόσο πολύ, όσο Εκείνος δίδαξε), είναι κάτι πολύ αγαπημένο. Είναι ένα σύμβολο αγάπης και όπλο ενάντια στα κακά πνεύματα, όχι σύμβολο θανάτου και καταστροφής.

B. Άνθρωποι που ακολούθησαν τη διδασκαλία του Χριστού μέχρι τέλους

Ο Ιησούς Χριστός, ο μεγάλος Δάσκαλος, το Μεγάλο Πνεύμα που έγινε άνθρωπος πριν από 2000 χρόνια για να μας οδηγήσει κοντά στο Θεό, δίδαξε τους ανθρώπους ότι πλησιάζουν το Θεό και ενώνονται μαζί Του όταν αγαπούν όλο τον κόσμο, ακόμη και τους εχθρούς τους. Ο ίδιος το έκανε αυτό, συγχωρώντας τον ένα μαθητή Του, που τον πρόδωσε στους εχθρούς Του, αλλά και τους ίδιους τους εχθρούς Του, ενώ βρισκόταν πάνω στο σταυρό (όμως εκείνοι μάλλον δεν δέχτηκαν αυτή τη συγχώρεση, εκτός από ένα πολεμιστή, το Λογγίνο, που αργότερα έγινε χριστιανός και πέθανε για χάρη του Ιησού). Επειδή όμως είναι αδύνατο ένας άνθρωπος, με τις δικές του πνευματικές δυνάμεις, να φτάσει στο σημείο να αγαπά τους εχθρούς του, ο Δάσκαλος μάς άφησε οδηγία να ζητάμε βοήθεια από Αυτόν (πάντοτε μας ακούει) για να αποκτήσουμε τέτοια δύναμη. Την επικοινωνία μαζί Του την ονομάζουμε «προσευχή». Ζήτησε επίσης να είμαστε πάντα ενωμένοι μ'

Αυτόν (δηλαδή με το Μεγάλο Πνεύμα) και μας έδωσε τρόπους να αρχίζουμε αυτή την ένωση. Παίρνουμε την αγαθή ενέργειά Του βαπτιζόμενοι σε νερό στο όνομα των Τριών Μεγάλων Πνευμάτων, που αποτελούν Ένα, το μέγιστο, Μεγάλο Πνεύμα. Χρησιμοποιώντας ονόματα που μας δίδαξε ο Χριστός, το Πνεύμα που έδωσε ύπαρξη στα Άλλα το ονομάζουμε «Πατέρα», εκείνο που έγινε άνθρωπος το ονομάζουμε «Υιό» (αυτός είναι ο Χριστός) και εκείνο που κατέβηκε στους μαθητές με μορφή φωτιάς το ονομάζουμε «Άγιο Πνεύμα». Βαπτιζόμαστε λοιπόν «στο όνομα του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» και γινόμαστε χριστιανοί.

Το βράδυ πριν σταυρωθεί, ο Ιησούς πήρε ψωμί και κρασί, τους μετέδωσε την αγαθή ενέργειά Του (την ονομάζουμε «Χάρη», δηλαδή «Δώρο») και τα μοίρασε στους μαθητές Του. Τους είπε: «Αυτό το ψωμί είναι το Σώμα μου και το κρασί είναι το Αίμα μου. Αυτό να κάνετε σε ανάμνησή μου». Από τότε οι χριστιανοί κάνουμε την ίδια πράξη. Ένας ιερέας, που έχει λάβει τη Χάρη του Χριστού με ειδική τελετή, επαναλαμβάνει την πράξη του Ιησού με το ψωμί και το κρασί και οι χριστιανοί τρώμε λίγο από αυτά, όπως οι μαθητές Του εκείνο το βράδυ. Επειδή το ψωμί και το κρασί λαμβάνουν τη Χάρη του Θεού, μετατρέπονται αόρατα σε Σώμα και Αίμα του Ιησού. Έτσι ενωνόμαστε μαζί Του και παίρνουμε (όσοι θέλουν, γιατί υπάρχουν και άνθρωποι αδύναμοι ή πονηροί) τη δύναμη να αγαπούμε όλο τον κόσμο.

Στην τελετή αυτή κανείς δε βλέπει ούτε γεύεται σάρκα και αίμα, μόνο ψωμί και κρασί. Τρώμε ψωμί και κρασί. Ξέρουμε όμως ότι αυτά τα δύο μετατρέπονται αόρατα σε Σώμα και Αίμα του Ιησού, γιατί κάποιος από τους χριστιανούς που έφτασαν στην τέλεια ένωση με το Θεό (τους ονομάζουμε «αγίους» και είναι οι διδάσκαλοί μας σε κάθε γενιά) είδαν με τα πνευματικά τους μάτια αυτή τη μετατροπή.

Τα πρώτα τριακόσια χρόνια μετά το Χριστό, η μεγάλη αυτοκρατορία που κυβερνούσε τότε το δικό μας κόσμο (η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία) προσπάθησε να εξαφανίσει τους χριστιανούς, κάνοντάς τους να λατρέψουν διάφορα πνεύματα, που τα λάτρευαν οι αρχαίοι λαοί αλλά δεν ήταν το Μεγάλο Πνεύμα. Χρησιμοποίησαν κάθε μέσο βασανισμού για να τους αναγκάσουν. Οι χριστιανοί δεν σήκωσαν τα όπλα ενάντια στους εχθρούς τους, όχι γιατί δεν ήταν γενναίοι, αλλά γιατί ήξεραν ότι, αν κάνουν ό,τι και ο Δάσκαλός τους (να μην αντισταθούν με βία στη βία), οι ψυχές τους θα πάνε να ζήσουν κοντά στο Μεγάλο Πνεύμα, λουσμένες στο Φως Του και απολαμβάνοντας την αγάπη Του. Εκατοντάδες χιλιάδες χριστιανοί, άντρες, γυναίκες και παιδιά, βασανίστηκαν μέχρι θανάτου και έδωσαν τη ζωή τους χαμογελώντας. Και τρεις αιώνες μετά το Χριστό, χωρίς να χύσουν αίμα, οι χριστιανοί νίκησαν: οι αρχηγοί της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας έγιναν κι αυτοί χριστιανοί.

Βέβαια τα προβλήματα δε σταμάτησαν (πάντα τα κακά πνεύματα θέλουν να πάρουν ανθρώπους μακριά από το Θεό, είτε με τη βία είτε με την απάτη), αλλά δε χρειάζεται να συνεχίσω την αφήγηση της ιστορίας προς το παρόν. Οι πιο μορφωμένοι από τους Ινδιάνους αδελφούς μου μπορούν να βρουν πολλά βιβλία, από τα οποία θα μάθουν λεπτομέρειες, αν θέλουν.

Από γενιά σε γενιά χιλιάδες είναι οι άνθρωποι που ενώθηκαν τέλεια με το Χριστό και απόχτησαν τη μεγάλη αγάπη, για την οποία Εκείνος μίλησε. Πολλοί από αυτούς μοίρασαν όλη τους την περιουσία στους φτωχούς και κράτησαν μόνο τα ρούχα που φορούσαν. Κάποιοι έδωσαν ακόμη και τα ρούχα τους και έζησαν γυμνοί σε έρημο τόπο, προσευχόμενοι στο Θεό. Όλοι βοήθησαν τους συνανθρώπους τους με όποιο τρόπο μπορούσαν, επειδή η αγάπη τους για το Χριστό τούς έκανε να ακολουθήσουν το παράδειγμά Του. Εκείνοι που ενώθηκαν με το Θεό περισσότερο απ' όλους απόχτησαν το χάρισμα να κάνουν θαύματα (να γιατρεύουν αρρώστους, να διώχνουν τα κακά πνεύματα κ.τ.λ.) όχι χρησιμοποιώντας μαγικές τέχνες, αλλά μόνο λέγοντας το όνομα του Χριστού. Όλους αυτούς τους σεβόμαστε και τους τιμάμε, μιλάμε μαζί τους (μας ακούνε ακόμη κι όταν πεθαίνουν και πηγαίνουν στον τόπο των ψυχών) και τους ονομάζουμε «αγίους», δηλ. ενωμένους με το Θεό.

Ας αναφέρουμε μόνο ελάχιστους:

Ο άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος ήταν τόσο καλός, ώστε, όταν μια νέα γυναίκα που είχε μείνει έγκυος από κάποιον κρυφό εραστή, τον συκοφάντησε ότι το παιδί ήταν δικό του, εκείνος το δέχτηκε, υπέμεινε κάθε είδους προσβολές από τον πληθυσμό εκείνου του τόπου και άρχισε να δουλεύει διπλάσια, για να συντηρήσει και τη γυναίκα με το παιδί της. Και, όταν αργότερα αποκαλύφθηκε η συκοφαντία, έφυγε

κρυφά και δε ζήτησε ποτέ το δίκιο του.

Ο άγιος Παυλίνος, τον 5ο αι. μ.Χ., αφού δαπάνησε μέχρι δεκάρας τον πλούτο του εξαγοράζοντας αιχμαλώτους από κάποιους βάρβαρους επιδρομείς (τους Βανδάλους), όταν δεν είχε άλλα χρήματα έδωσε τον εαυτό του για δούλο, για να ελευθερωθεί ο μοναχογιός μιας χήρας.

Οι Ρώσοι άγιοι πρίγκηπες Μπόρις και Γκλεμπ, το 1015, όταν ο κακός αδερφός τους Σβιατοπόλκος τους κάλεσε στο παλάτι του, κατάλαβαν ότι ήθελε να τους δολοφονήσει, αλλά πήγαν. Προτίμησαν να θανατωθούν, παρά να βάλουν τους στρατιώτες τους να πολεμήσουν για χάρη τους.

Ο άγιος Μωυσής ο Ούγγρος ήταν δούλος και προτίμησε μακροχρόνια βασανιστήρια και τελικά θάνατο από το να γίνει εραστής της ιδιοκτήτριάς του.

Ο επτάχρονος άγιος Ιβάν Τσι Τσουνγκ, μετά το βασανισμό του στο Πεκίνο της Κίνας το καλοκαίρι του 1900, γεμάτος ψυχική δύναμη από τη Χάρη του Θεού, είπε πως δεν είναι σκληρό να πονάς για το Χριστό και ζήτησε απλά να ταφεί κοντά στην εκκλησία όπου βαφτίστηκε.

Ο άγιος Νικόλαος του Πσκωφ, ο «τρελός για το Χριστό» («διά Χριστόν σαλός» - παρίστανε τον τρελό, για να μην καταλάβουν οι άνθρωποι ότι είναι άγιος), σταμάτησε στο δρόμο το δολοφόνο βασιλιά Ιβάν τον Τρομερό και του πρόσφερε να φάει ωμό κρέας, για να του δείξει ότι με τον τρόπο που κυβερνά τη Ρωσία είναι σαν να τρώει τους ανθρώπους!

Ο άγιος Ανδρέας, άλλος ένας «τρελός για το Χριστό», όταν ο Θεός τον ειδοποίησε ότι ήταν η τελευταία του νύχτα, πήγε στο δρόμο με τα πορνεία της Κωνσταντινούπολης και πέθανε εκεί, αφού προσευχήθηκε όλη τη νύχτα για να πάνε στο Φως του Θεού όλοι οι αμαρτωλοί άνθρωποι του κόσμου.

Η αγία Μαρία Σκόμπσοβα, που βοήθησε πολύ κόσμο να σωθεί από τους Ναζί στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, εκτελέστηκε στο ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης Ράβενσμπουργκ. Φαίνεται ότι άλλαξε θέση με μια άλλη γυναίκα, που ήταν καταδικασμένη σε θάνατο, και άφησε να σκοτώσουν την ίδια για να γλιτώσει εκείνη.

Συνεχίζεται...

Η φωτογραφία είναι από <http://www.sonofthesouth.net>